

førelse, at han har paadraget sig sin Svaghed. Det forekommer mig — jeg har tidligere ved andre Leiligheder taget Ordet derfor i denne Sal — at Billighed og Retfærdighed fordrer, at Præsumptionen maa være for, at naar en Mand som Soldat, og naar han har udført militære Tjenesteplichter, har paadraget sig en eller anden Svaghed, som idetmindste efter Rimelighed kan staa i Forbindelse dermed, denne Tjenesteudøvelse da ogsaa maa være Aarsagen dertil. — Der er endnu kun eet Punkt i den Retning, som jeg skal tillade mig at sige nogle faa Ord om. Man faae jo her af den Skrivelse fra Finantsministeriet af 24de Juni d. A., som er meddelt den paagjældende Ansøger, at det er dette Kausalfitetsforhold, som man ikke har kunnet faae tilstrækkelig oplyst her, og at det er derfor, at man ikke troer at kunne tilstaa ham Understøttelse som Invalid. Det er mig bekendt, at man undertiden forholder sig paa noget forskjellig Maade i Invalidebestyrelsen med Hensyn til disse Sager. Man kan nemlig enten fordrø — og det gjør man undertiden — at den Paagjældende, som andrager om Invalideunderstøttelse, skal selv være virksom til fuldt ud at levere tilstrækkeligt Bevis for sit Kravs Berettigelse, eller man kan — hvad man undertiden ogsaa gjør — gaa frem paa en anden Maade, saaledes som jeg har haft Leilighed til at se, og det er da den, at naar Invalidebestyrelsen modtager den Opfattelse, at der kan være Rimelighed for, at den Paagjældendes Andragende er begrundet, Invalidebestyrelsen da selv sætter sig i Bevægelse, for at være den Paagjældende behjælpelig med at skaffe ham de fornødne Oplysninger om hans Andragendes Berettigelse, altsaa om selve Invaliditeten hidrører fra en Gjerning, som staa i Forbindelse med Udførelsen af Vedkommendes militære Tjenesteplichter. Det er ganske vist ikke let mange Gange for en Menigmand, naar man henviser ham til saaledes selv ved egen Virksomhed at fremskaffe de fornødne Lægeattester, og hvad dermed staa i Forbindelse, Lægeattester, som undertiden gaa ind, hvad Invalidebestyrelsens Konsulent har erklæret, — det er ikke let for ham, siger jeg, at skaffe dette Bevismateriale tilstede. Det bevroer sikkert nok paa en Besvillighed fra Invalidebestyrelsens Side, at den hjælper den Paagjældende med selv at søge Oplysninger; men jeg tillader mig meget at anbefale, at man, hvor der synes nogensomhelst Rimelighed i et Andragende, saa følger den Vej, at paalægge Invalidebestyrelsen selv at søge de fornødne Oplysninger, saavidt det staa i dens Magt. Man yder den Paagjældende derved en Hjælp paa et Omraade, hvor han virkelig mange Gange ikke er istand til tilstrækkeligt at hjælpe sig selv, og en Hjælp, som dog altid gaar ud paa at finde det Resultat, som i den paagjældende Sag maa ansees for at være det virkelig retfærdige. Med disse Par Ord skal

jeg tillade mig at anbefale de 2 Indstillinger, der foreligge fra Udvalgets Side.

Goos: Jeg vil tillade mig med et Par Ord at støtte det Forslag, som Udvalget har gjort angaaende Andragendet under Nr. 2, og som gaar ud paa, at dette Andragende henvises til Finantsministerens Overveielse. Den erede Ordfører har saa fylldig og udførlig omtalt de Motiver, som støtte dette Forslag, at jeg ikke har noget Nyt at tilføie. Ved at gjøre mig bekendt med denne Sag, som jeg har indbragt i Folkethinget, har det ikke kunnet være tvivlsomt for mig, at det var fuldstændig begrundet og ikke kunde være anderledes, end at de forskjellige Andragender, som vare rettede til Finantsministeriet og Krigsministeriet om Understøttelse af Statskassen, saaledes som de forelaa, maatte afflaas. Der var intet Netskrav tilstede, men paa den anden Side mener jeg dog, at der i den Stilling, som Andrageren har indtaget, samt i den Virkning, som Krigen i 1863—64 utvivlsomt har havt paa hans Forhold, særlig med Hensyn til den Forstyrrelse, som den medførte i den Udsigt, som han under de tidligere Forhold havde til at opnaa Pension, ligger et stærkt Billigheds-hensyn for nu at tilbede ham Understøttelse af Statskassen, og forsaavidt som altsaa Udvalgets Forslag gaar ud paa, at Andragendet skal henvises til Finantsministerens Overveielse, vil jeg ret levende anbefale det høie Thing at følge Udvalgets Forslag.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Strup): Jeg kan fatte mig meget fort om de to Andragender, som ere foreslaede henvisne til Finantsministeren. Svad det første angaar, da har det været mig noget tvivlsomt, hvorfor dette Andragende er foreslaet henviset netop til Finantsministeren, da den vedkommende Ansøger jo ikke har tjent under Finantsministeriet, men under andre Ministerier. Det er en Selvspløge, at Andragendet, naar det kommer under fornyet Overveielse af Regeringen, vil blive gjort til Gjenstand for en sælles Overveielse blandt de Ministre, som kunne have nogen særlig begrundet Mening om det foreliggende Tilfælde. Vedkommende Andrager har dels tjent som Officer, altsaa under Krigsministeriet, og dels har han været Branddirektør i Holsten, en Funktion, som ikke i mindste Maade vedkommer Finantsministeren. Han har ganske vist været pensionsberettiget i Holsten, men da han selv har søgt sin Uffled, har han, som den erede Ordfører meget vigtig bemærkede, selvsjælgelig ikke faaet nogen Pension. Der er senere blevet tilstaaet ham en Understøttelse for tre Aar, og som han angiver med Udsigt til eller Søfte om, at den vilde blive forlænget, naar de tre Aar vare gaaede, uden at han havde faaet Ansættelse i Statens Tjeneste;